

تحول صنعت نمایشگاهی؛ نیازمند حضور بخش خصوصی قدرتمند

بیست و هشتمین نمایشگاه بین‌المللی ماشین‌آلات، مواد اولیه و محصولات نساجی و دهمین نمایشگاه بین‌المللی پوشاک، پس از فراز و نشیب‌ها و حاشیه‌های مختلف در ۲۹ مهرماه با حضور جمعی از صنعتگران، دست‌اندرکاران صنعت و با حضور دکتر برادران-معاون وزیر صمت در امور صنایع و به همراه دکتر گرجی-مدیر کل دفتر صنایع منسوجات و پوشاک- افتتاح شد. نمایشگاه‌هایی که از اواسط بهار سال جاری، خبر برگزاری آنها در تقویم نمایشگاهی نقش بست و فعالین صنعت نساجی و پوشاک کشور امیدوار بودند تا در نخستین تجربه نمایشگاهی ملی پس از کرونا، رکوردهای جالب توجهی را در آن به ثبت برسانند که متأسفانه به دلیل همزمانی این نمایشگاه با نمایشگاه چاپ و بسته‌بندی و محدودیت‌های مربوط به فضاهای نمایشگاهی این مهم محقق نشد. هرچند که بعداً سالن‌های ۴+ و ۱+ نیز به سالن‌های نساجی اضافه شد اما پراکندگی بین سالن‌های تخصصی یافته به صنعت نساجی نتوانست رضایت اهالی این صنعت را جلب نماید. تغییر تعرفه غرفه‌های نمایشگاهی در پایان شهریورماه و ابلاغ تعرفه‌های جدید برای نیمه دوم سال و افزایش قابل توجه هزینه‌های مربوط به اجاره غرفه‌ها موضوع دیگری بود که ناراضی‌ترین شرکت‌کنندگان را به همراه داشت (هرچند که نرخ‌های مربوط به بخش ارزی نمایشگاه‌های مختلف، سال‌هاست محل دعوای متقاضیان غرفه‌های ارزی است. رقمی که حتی در خوش‌بینانه‌ترین حالت و بهترین سرویس‌های جانبی بالاتر از اجاره غرفه در بهترین نمایشگاه‌های بین‌المللی است!)

ساعت بازدید نمایشگاه دیگر موضوعی بود که مورد اعتراض غرفه‌گذاران و بازدیدکنندگان بود. بازدید از ساعت ۸ صبح تا ساعت ۱۵ به دلیل محدودیت‌های ترافیکی و اعمال فشار از سوی پلیس راهنمایی و رانندگی، از جمله مواردی است که شاهد آن بودیم؛ اگرچه تشکلهای مختلف تلاش کرده بودند ساعت برگزاری این نمایشگاه از ۱۲ ظهر تا ۲۰ شب باشد اما موضوعات امنیتی مرتبط با اعتراضات و ناآرامی‌های مرتبط با آن سبب شد که نمایشگاه در همان ساعات پیش‌بینی شده؛ برگزار گردد. در جمع بندی این دو نمایشگاه آنچه بیش از پیش نمایان بود، این واقعیت بود که متأسفانه همچون سال‌های گذشته نمایشگاه برآیند قابل مقایسه‌ای از میزان توانمندی و پتانسیل صنعت نساجی و پوشاک کشور نبود و نتوانست برآورد خوبی از ظرفیت‌ها و توانمندی‌های این صنعت به مخاطبین خود ارائه کند به خصوص در بخش پوشاک که با انصراف و عدم حضور گسترده شرکت‌های غرفه‌گذار همراه بود. در صفحات آتی گزارش مسوولی از این نمایشگاه و مصاحبه‌های انجام شده با فعالین و دست‌اندرکاران شرکت‌های غرفه‌گذار و بازدیدکنندگان از این نمایشگاه می‌خوانید.

حضور کم‌رنگ یا عدم حضور بسیاری از برندهای مطرح و صاحب‌نام صنعت و شرکت‌های معظم در حوزه ریسندگی، بافندگی، رنگرزی، چاپ و تکمیل بزرگ‌ترین گمشده صنعت نمایشگاهی کشور هستند که متأسفانه در طول دوره‌های مختلف نمایشگاه با آن مواجه بوده‌ایم و بسیار امیدواریم واحدهای مختلف، حضور در نمایشگاه‌های تخصصی را فارغ از منافع تجاری و نیازهای بازاریابی و فروش، جزو مسوولیت‌های اجتماعی خود در قبال صنعت تلقی نمایند و با حضور شرکت‌های بزرگ که بخش قابل توجهی از سهم بازار را در دست دارند؛ بخشی از توانمندی‌ها و ظرفیت‌های این صنعت به نمایش گذاشته شود که قطعاً با حضور این عزیزان، کیفیت و کمیت این نمایشگاه‌ها در حد قابل توجهی ارتقا خواهد یافت.

تحلیل‌های جهانی از نمایشگاه‌های مختلف ملی و استانی در حوزه صنعت نساجی بیانگر این واقعیت است که همچنان با استانداردهای صنعت نمایشگاهی در سطح بین‌المللی فاصله چشمگیری داریم و اصولاً نمایشگاه‌های مختلف نساجی کشور نتوانسته‌اند در ابعاد ملی و بین‌المللی موفق ظاهر شوند که بخشی از این موضوع، وزن و نقش کم‌رنگ تشکلهای بخش خصوصی در قیاس با حاکمیت دولتی کشور برمی‌گردد و چه بسا بخش خصوصی قدرتمند می‌توانست تحول‌شگرفی در صنعت نمایشگاهی کشور به وجود آورد. طرحی که علی‌رغم تلاش‌های ادوار مختلف اتاق‌های بازرگانی همچنان بی‌ثمر مانده است.